

úmrtí zápis a je-li tu nebezpečí, že by jmění bylo zavléčeno, také svírku pozůstalostního jmění. Těmito předpisy — při čemž není třeba, zabývat se otázkou, zdali uvedené nařízení ještě platí —, bylo jak v § 1 nař. výslovně řečeno, spoluúčinkování při úmrtím zápisu a svírce pozůstalosti zařaděno v okruh přenesené působnosti obce, obecní starosta má v tomto směru prováděti úřední úkony úředníka státního, platí tedy i ohledně něho dvorní dekret ze dne 14. března 1806, č. 758 sb. z. s., že pro úřední úkony, které vykonati má v přenesené působnosti obce místo úředníka státního, nemůže u civilního soudu býti žalován a že tedy soudce civilní takové žaloby ihned má odmítnouti. Vždyť uvedený dvor. dekret klade hlavní váhu na to, že státní úředníci pro své úřední úkony nemohou býti u civilních soudů žalováni, záleží tedy hlavně na tom, jde-li o úřední úkon předsevzatý u vykonávání výsosti státní, nikoliv o to, je-li úředník ustanoven státem, nebo vykonává-li obecní starosta úkony úředníka státního v přenesené působnosti obce. Výjimečné ustanovení zákona syndikátního ze dne 12. července 1872, č. 112 ř. z., dle něhož soudcovští úředníci jsou právi ze škody, kterou způsobili v úřední své působnosti přestoupením povinnosti úřední a které by tedy po případě platilo i tenkrát, když soudcovským úředníkem svírka jmění pozůstalostního byla opomenuta, nevztahuje se dle § 4 cit. zák. na obecní starosty v přenesené působnosti obce jednající; to však není důvodem, by platnost uvedeného dvorního dekretu zde byla vyloučena, poněvadž podobné případy nastávají i u úředníků státních, tak na př. na náhradu škody, která vzešla nedopatřením při doručování soudních spisů, může dle § 4 cit. zák. býti žalován soudní sluha, který doručení vykonal, nikoliv však sluha poštovní, když doručení bylo provedeno poštou. Žaloba měla tedy dle cit. dvor. dekretu a § 42 j. n. již soudem první instance bez zavedení sporného řízení býti odmítnuta. Jsou proto řízení v obou instancích jakož i rozhodnutí obou nižších soudů zmatečna dle §u 477 č. 6, § 503 č. 1 c. ř. s., pročez bylo dle § 510 odst. 2., § 514 odst. 2., § 478 odst. 1 c. ř. s. uznati, jak shora uvedeno.

Čís. 182.

Úřední vysvědčení žádati lze jak o skutečnostech z obchodního rejstříku patrných, tak i o tom, že rejstřík určitého zápisu neobsahuje.

(Rozh. ze dne 27. května 1919, R I 193/19.)

Žádost firmy A, by vydáno jí bylo úřední vysvědčení o určitých zápisech obchodního rejstříku, byla rejstříkovým soudem (krajský soud v České Lípě) s poukazem k § 25, odst. 3. min. nař. ze dne 9. března 1863 č. 27 ř. z. zamítnuta a ponecháno žadatelce, by ucházela se o příslušný výpis z rejstříku. Rekursní soud usnesení to potvrdil, sdíleje právní názor rejstříkového soudu, že úřední vysvědčení lze vydávati jen o negativním obsahu rejstříku, kdyžť ohledně pozitivního obsahu stačí úřední výpisy, a § 281 nespor. řiz. k této, zákonem zvlášť upravené otázce se nevztahuje.

Nejvyšší soud dovolacímu rekursu vyhověl, usnesení obou předchozích stolic zrušil a uložil rejstříkovému soudu, by znovu o žádosti rozhodl.

Důvody:

Znění Šu 25 min. nařízení z 9. března 1863 č. 27 ř. z. nenasvědčuje náhledu vyslovenému v usnesení v odpor vzatém, že vysvědčení z rejstříku obchodního jen o negativním obsahu jeho (že tam jistý zápis zanesen není) vydávána býti směji. Odstavec 3. tohoto paragrafu stanoví, že úředními vysvědčeními může býti potvrzeno, že určitá firma nebo určitý zápis o ní v rejstříku zanesen není. Kdyby nařízení zřejmě stanovilo, že vysvědčení jenom takového obsahu vydána býti mohou, byl by názor uvedený správným. Takového obratu však v ustanovení onom není. Sluší je tedy vykládati v souvislosti s prvním odstavcem a s § 281 cís. pat. ze dne 9. srpna 1854, č. 208 ř. z. tak, že vysvědčení vydána býti mohou o skutečnostech z rejstříku patrných, ale také o tom, že rejstřík určitého zápisu neobsahuje. Usnesení v odpor vzatá jsou tedy zřejmě protizákonná, pročez dle § 16 cís. pat. z roku 1854 dovolacímu rekursu bylo vyhověno, jak jest svrchu uvedeno.

Čís. 183.

Rozepře zahájená dle předpisů exekučního řádu u kausálního soudu jakožto soudu povolivšího exekuci, projednávatí dlužno bez přivzetí odborného soudce laika. Jinak jest řízení zmatečným.

(Rozh. ze dne 27. května 1919, R I 197/19.)

Na základě rozsudku krajského soudu jako obchodního senátu v Chebu byla tímto soudem povolena exekuce. Proti ní podal dlužník u téhož soudu žalobu dle § 35 ex. ř. Soud projednal a rozhodl spor v senátě, do něhož na místě jednoho soudce z povolání přivzal odborného soudce laika. Odvolací soud zrušil rozsudek a řízení, jemu předcházejší, počínajíc líčením, k němuž byl přivzat odborný soudce laika, vyhradiv právní moc zrušovacího svého usnesení, uložil prvé stolic, by spor znova projednala a rozhodla, a to s poukazem k předpisům §§ 50 a 51 ex. ř. a § 477 č. 2 c. ř. s. a hledě k tomu, že § 51 ex. ř. nedopouští, by na tento případ použito bylo zásad, vyslovených v §§ 45 a 104 j. n. v nové jich úpravě.

Nejvyšší soud usnesení odvolacího soudu potvrdil.

Důvody:

V případě přítomném jedná se jen o otázku, byl-li rozhodující soud náležitě obsazen a zdali sběhnuvší se vada má v zápětí zmatečnost rozsudku a jemu předcházejícího řízení, pokud toto před vadně obsazeným soudem se odbývalo. Mylně má dovolatel za to, že, když dle nového ustanovení Šu 104 j. n. mohou strany platně smluviti, by rozepře